

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral), Budějovický Budvar, národní podnik (przedstawiciel: K. Čermák, advokát)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie T-191/07 Anheuser-Busch, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), na mocy którego Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez zgłaszającego słowny znak towarowy „BUDWEISER” dla towarów należących do klasy 32 na decyzję R 299/2006-2 Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 20 marca 2007 r. oddalającą odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów, który odmówił rejestracji wspomnianego znaku w wyniku sprzeciwu właściciela słownych i graficznych międzynarodowych znaków towarowych „BUDWEISER” i „Budweiser Budvar” zarejestrowanych dla towarów należących do klas 31 i 32

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone i w części oddalone.
- 2) Anheuser-Busch Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 193 z 15.8.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret — Dania) — Skatteministeriet przeciwko DSV Road A/S

(Sprawa C-234/09) (¹)

(Wspólnotowy kodeks celny — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 204 ust. 1 lit. a) — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Artykuł 859 — Procedura tranzytu zewnętrznego — Upoważniony nadawca — Powstanie długu celnego — Dokumenty tranzytowe dla nieistniejących towarów)

(2010/C 246/14)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Skatteministeriet

Strona pozwana: DSV Road A/S

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Vestre Landsret — Wykładnia art. 1, art. 4 pkt 9 i 10, art. 92, art. 96 i art. 204 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Upoważniony nadawca, który błędnie utworzył dwa dokumenty tranzytowe dla tej samej partii towarów w nowym skomputeryzowanym systemie tranzytowym (NCTS), przypisując w ten sposób dwa różne numery ewidencji operacji tranzytowej tej samej partii towarów — Powstanie długu celnego wskutek braku możliwości zakończenia procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego przez przedstawienie towarów w urzędzie celnym przeznaczenia — Pobranie należności celnych od zgłoszonych towarów, które jednak nie istnieją fizycznie

Sentencja

Artykuł 204 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny zmieniony rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r. należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania w sytuacji takiej jak ta, która wystąpiła w sprawie przed sądem krajowym, w której upoważniony nadawca błędnie wszczął dwie procedury tranzytu zewnętrznego dla jednego i tego samego towaru, bowiem procedura nadliczbowa, odnosząca się do nieistniejącego towaru, nie może skutkować powstaniem długu celnego w zastosowaniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 205 z 29. 8.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 29 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts — Republika Łotewska) — SIA Pakora Plusss przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-248/09) (¹)

(Akt o przystąpieniu do Unii Europejskiej — Unia celna — Środki przejściowe — Zwolnienie z opłat celnych przy dopuszczeniu do swobodnego obrotu — Towary przewożone w rozszerzonej Wspólnocie w chwili przystąpienia Republiki Łotewskiej — Formalności przywozowe — Należności celne przywozowe — VAT)

(2010/C 246/15)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SIA Pakora Pluss

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Augstākās tiesas Senāts — Wykładnia art. 4 pkt 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, (Dz.U. L 302, s. 1), art. 448 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1) a także pkt 1 rozdziału 5 załącznika IV do aktu o przystąpieniu 2003 — Przywóz drogą morską pojazdu samochodowego — Dopuszczenie do swobodnego obrotu bez opłat celnych i innych formalności eksportowych stosowanych do towarów, które w dacie przystąpienia były przewożone w poszerzonej Wspólnocie po spełnieniu formalności wywozowych

Sentencja

1) Punkt 1 rozdziału 5 załącznika IV do aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej powinien być interpretowany w ten sposób, że przy sprawdzaniu czy zostały spełnione w nim przewidziane formalności eksportowe, nie ma znaczenia to, czy dokonano czynności przewidzianych w art. 448 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 2787/2000 z dnia 15 grudnia 2000 r., nawet wówczas gdy został sporządzony manifest.

2) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny, w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r. oraz rozporządzenie nr 2454/93, w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie nr 2787/2000 mają zastosowanie w nowych państwach członkowskich od dnia 1 maja 2004 r., przy czym nie można skorzystać z procedury przewidzianej w pkt 1 rozdziału 5 załącznika IV do aktu o przystąpieniu wówczas, gdy nie zostały dochowane w nim przewidziane formalności eksportowe dla towarów przewożonych w rozszerzonej Wspólnocie w dniu przystąpienia tych nowych państw członkowskich do Unii Europejskiej.

3) Artykuł 4 pkt 10 rozporządzenia nr 2913/92, w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie nr 82/97 powinien być interpretowany w ten sposób, iż należności celne przywozowe nie zawierają podatku od wartości dodanej należnego z tytułu przywozu towarów.

4) W wypadku przywozu towarów zobowiązanymi do zapłaty podatku od wartości dodanej są osoba lub osoby wskazane lub uznane za zobowiązane przez państwo członkowskie, do którego towary są przywożone.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Bianca Purrucker przeciwko Guillermowi Vallésowi Pérezowi

(Sprawa C-256/09) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Środki tymczasowe lub zabezpieczające — Uznanie i wykonanie)

(2010/C 246/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bianca Purrucker

Strona pozwana: Guillermo Vallés Pérez

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia rozdziału 3 rozporządzenia Rady (WE) 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338, s. 1) — Stosowanie przepisów tego rozporządzenia dotyczących uznawania i wykonywania orzeczeń do środków tymczasowych w przedmiocie przyznania pieczy nad dzieckiem jego ojcu i nakazania powrotu dziecka przebywającego wraz z matką w innym państwie członkowskim